

Taika ja Kuu

HÄMYHEIKKIMIES

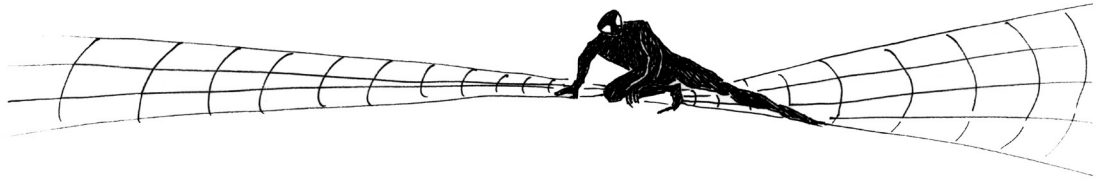
Kirjoittanut
ja kuvittanut

Emilia Asikainen

*Tämä kirja on omistettu lapsilleni
Pepille, Totille ja Nuutille.*

Emilia Asikainen

TAIKA KUU
JA
HÄMYHEIKKIMIES

© 2021 Emilia Asikainen

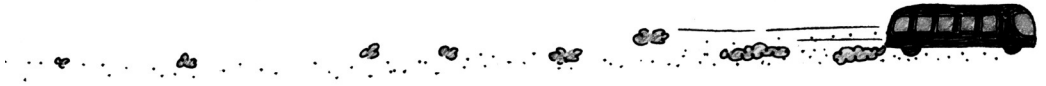
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-804-752-0

Ulkoasun suunnittelu ja taitto: Emilia Asikainen

Näkemiin!

Hieman kuluneen näköinen bussi pörähtää käyntiin erään linja-autostaseman pihalla. Bussissa on hyvin vähän matkustajia, sillä se ei ole menossa mihinkään erityisen tärkeään paikkaan.

Toiseksi viimeisellä penkillä istuu tuiman näköinen lapsi. Hän on lististänyt nenänsä ikkunalasiin ja tiirailee parhaillaan tylsemmästäkin tylsempää näkyä edessään. Asemarakennus ja sitä ympäröivät kerrostalot ovat värittömiä ja kolkon näköisiä. Lapsen mielestä ohi kävelevät ihmisetkin näyttävät harmailta.

"Onkohan tämä harmaus vain minun mielessäni, vai ovatko nuo ihmiset oikeasti noin zombeja?" hän ehtii pohtia hetkosen, kunnes bussin nytkähdys saa hänet ymmärtämään, että matka on vihdoinkin alkanut.

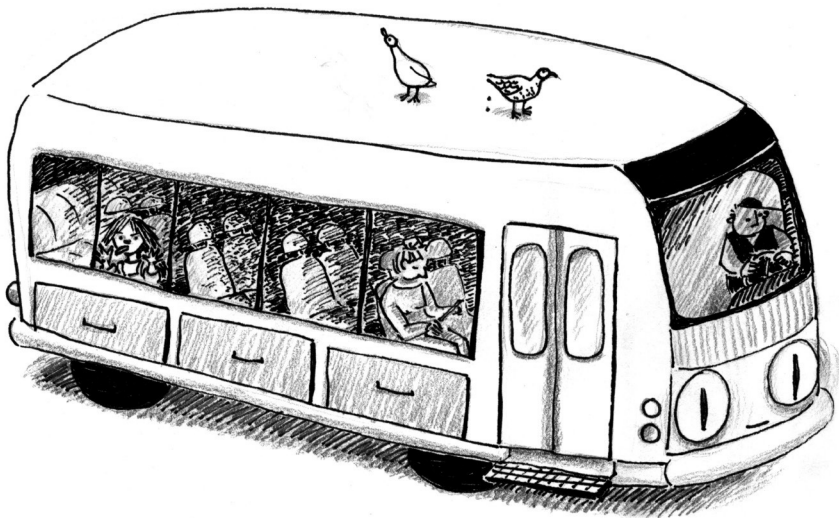
Tämä lapsukainen, jonka nimi on muuten Ailakki Taikakukka Maa-riankämme Kuu, ottaa nyt naamalleen vahingoniloisen ilmeen, työntää kielensä ulos ja kuiskaa sitten ulkona käveleville harmaille ihmisille. "Böööö! Ei tule ikävä!"

Näin hän hyvästeli kotikaupunkinsa Kovalahden, jossa oli asunut kaik-

ki kahdeksan elämänsä vuotta. Vain isää tulisi ikävä. Isä oli sanonut ettei voi saattaa Ailakkia bussiin, sillä muuten isä rupeaisi niiskuttamaan. Siispä hän oli kävellyt Ailakin kanssa puolimatkaan, ja he olivat hyvästelleet toisensa pikaisesti, mutta lämpimästi. He eivät näkisi toisiaan pitkään aikaan. Ailakki oli katsahnut vielä isää, joka mennä lompsoitti kuluneissa lenkkareissaan ja polvipussihousuissaan kadun yli, kadoten sitten seuraavan korttelin kulman taakse.

Ailakki Taikakukka Maariankämmekä Kuula oli ajatuksiltaan niin kiireinen lapsi, ettei hänellä ollut aikaa esimerkiksi vihata asioita. Hän vihasi ainoastaan harmautta, omaa nimeään ja maailmanloppua. Ni-

men hän oli saanut vanhemmiltaan, kuten me kaikki olemme. Ailakin vanhemmat olivat halunneet antaa tyttärelleen hyvin runollisen ja kauniin nimen, johon sisältyi valikoima heidän lempikasvejaan. Nimi

oli kuitenkin niin pitkä, että Ailakki Taikakukka Maariankämmekkä Kuula oli typistynyt ajan mittaa nimeksi Aila. Aila Kuula.

Lapsen korvaan nimi Aila kuulosti vanhan tädin nimeltä. Sellaisen tädin, joka on harmaa. Hän oli päättänyt varastaa toisesta nimestään Taikakukka sanan "Taika", sekä sukunimestään Kuula sanan "Kuu", jotta hänen nimensä olisi lopulta sen arvoinen, kuin kahdeksan vuotiaalla lapsella kuuluu olla. Taika Kuu. Ei hassumpaa! Ei harmaa ollenkaan, vaan satumainen ja kodikkaan lämpöinen, kuin isän iltasuukko.

Tässä kohtaa tarinaa myös me alamme kutsua Ailaa nimellä Taika, sillä muuten lukeminen menisi aivan liian sekavaksi!

Taika tarkasteli ikkunasta omaa peilikuvaansa arvioiden. Hän oli mielestään ihan hauskan näköinen. Ei mikään kaunotar, mutta ei hän sellainen halunnut ollakaan. Hän halusi olla vahva ja päättäväinen, sillä sellaista luonnetta tarvitaan, kun tulee vakavat paikat. Ikkunasta hahmottui pyöreähköt kasvot, joita ympäröivät harjaamattomat, piikkisuorat, mustat hiukset. Nenä oli terävä ja pieni, suu viivasuora ja totinen. Silmissä ja niitä ympäröivissä mustissa kulmakarvoissa sen sijaan oli ystävällisyyttä, jonka huomasi tarkkaavainen ihminen.

Jos Taikaa vilkaisi noin vain ohimennen, saattoi hän vaikuttaa jopa häijyltä pieneltä ipanalta. Mutta jos oli aikaa tarkastella häntä kauem-

min, niin että omien silmien katse kohtasi hetkeksi hänen silmänsä, silloin katsoja tunsi ystävällisen ja lämpimän tuulahduksen rinnassaan. Taian silmät tosin olivat astetta herkemmat. Ne eivät kestäneet pitkää tuijottelua, vaan räpsähtivät päättäväisesti kiinni, jos katsoja erehtyi niissä kauemmin viipymään. Taian silmät olivat ruskeat, mutta ne näyttivät lähes mustilta. Hän olikin aivan varma, että mustien silmiensä ansiosta kaikki maailman eläimet rakastuivat häneen ensi silmäyksellä! Harmi vaan että hän oli niille jokaiselle allerginen..

Tätä ja muuta pohtiessaan Taika käänsi päänsä toiseen suuntaan, jossa istua kyykötöi kanssamatkustaja. Matkustaja oli arviolta hieman häntä nuorempi poika, joka oli tietämättään nyt jäänyt kiinni nenän kaivamisesta. Hän istui käytävän toisella puolella omaan ikkunaansa tuijottaen. Bussi hytkyi ja heilahteli mutkaisella tiellä.

Taika siristi silmänsä viiruiksi. Häntä rasitti se, että ihmiset useinkin olivat niin kovin rauhallisia. Tuokin pojannassikka istui täysin huolettomana ja pyyhki räkää penkkiin. Yäk! Taika päätti herättää pojan ajatuksistaan. "Tiesithän että vuoden, parin päästä sinuakaan ei enää ole? Oletko varustautunut sitä varten?" hän lausahti, kuin olisi sanonut jonkin ihan tavallisen asian. Poika säpsähti ja kääntyi Ailaan päin silmät suurina. "Miten niin? Miten minua ei muka ole?" hän kysyi närkästyneenä.

Taika kaivoi lappuhaalarinsa etutaskusta nipun lappusia. Hän ojensi niistä yhden pojalle. Poika epäröi, mutta tarttui tytön ojentamaan lappuun ja luki.

NÄIN MAAILMANLOPPUSI TULEE:

- uusi jääkausi
- meteoriitti läpäisee ilmakehän ja törmää maahan
- jäävuorten sulamisen aiheuttamat tulvat
- juomaveden totaalinen loppuminen
- ilmaston lämpeneminen (kärvennyt hengiltä)
- pölyttäjien massatuhoutuminen
- avaruusolioiden hyökkäys
- ydinsota
- epidemiat
- nälänhätä

Sinulla on aikaa muutama vuosi.
Varustaudu ajoissa!

Terveisin

Taika Kuu

Luettuaan lapun loppuun saakka poika vilkaisi ympärilleen pelokkaina, kuin turvaa etsien, ja hakeutui sitten istumaan bussin etuosaan lähelle bussinkuljettajaa. Sieltä hän vielä varovaisesti kurkisti taakse Taian suuntaan, josta Taika heläytti hänelle rohkaisevan hymyn ja näytti peukkua. Taika oli tyytyväinen itseensä. Jälleen kerran hän oli jakanut arvokasta tietoa tietämättömälle.

Bussi kaartoi renkaat rahisten kapeammalle hiekkatielle. Maisema oli muuttunut hiljalleen betoninharmaasta pellon ruskeaan, metsän vihreään ja taivaan siniseen. Taivaan sinessä näkyi jo hitunen violetin sävyjä, sillä ilta oli pian tulossa. Taika ei tiennyt, paljonko kello oli, sillä hän ei pitänyt kelloista. Kellot saivat hänet ajattelemaan liikaa ajan kulumista ja maailman loppumista. Niinpä hän arvaili ajan kulumista tarkkailemalla ympäristöä ja muita merkkejä. "Kurrrr.." Vatsan kurinasta päätellen kohta oli iltapala-aika. Tie oli kaventunut kapenemistaan. Bussi tuskin mahtui ajamaan sillä. Taian jalat alkoivat vipattamaan penkissä rauhattomina. Jalatkin tiesivät, ettei matkaa ollut enää pitkälti jäljellä.

Taika kaivoi lappuhaalareiden sivutaskusta taitetun paperimytyn, jonka hän varovasti avasi ja suoristi silittämällä paperin bussin ikkunaa vasten. Ikkuna tuntui kylmältä, vaikka oli kesä. Taian lappuhaalareissa oli monenlaisia taskuja, joilla oli tietty tarkoitus. Hän ei juuri koskaan käyttänyt muita housuja, ja oli tulla hulluksi jos isä joskus halusi pestä ne. Sen tähden isä oli turvautunut äärimmäisiin keinoihin ja pessyt housut keskellä yötä Taian nukkuessa. Vaikka isä oli kovin hajamielinen, hän ei koskaan unohtanut käydä haalareiden taskuja läpi ennen pesua. Isä pinosi liput ja laput, pienet kivet ja kepukat nätiksi kasaksi Taian kirjoituspöydälle. Isällekin olivat paperilaput hyvin tärkeitä: hän

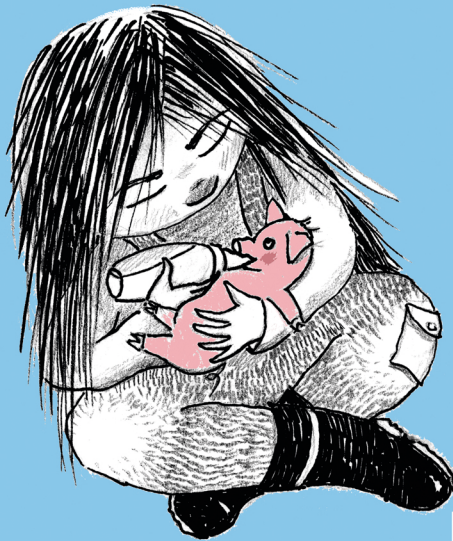

Taika Kuun mielestä maailmanloppu on lähellä. Hän on varustautunut siihen parhaansa mukaan. Toivottavasti, sillä pian pamahtaa! Tai lätsähtää. Tai lotisee. Riippuu siitä, mikä katastrofi on kyseessä.

Taika Kuun ensimmäinen matka vie pois rakkaan isän luota aivan uudenlaiseen ympäristöön, jossa ei ole kovin paljon aikaa ajatella maailman loppumista. Taika oppii tekemään työtä, löytää äidin näköisen naisen ja saa sattumalta todella kummallisen yhteistyökumppanin pelastautumissuunnitelmiensa toteuttamiseen.

Taika Kuun maailma on pullollaan jännitystä ja lämmöllä maustettua huumoria. Sopii hyvin iltasatukirjaksi.

Ikäsuositus: 7-14 vuotta

ISBN: 978-952-804-752-0

9 789528 047520